

PŘI DÍLE OBNOVY NEZAPOMÍNEJ NA ZASLÍBENÍ, ALE SE DÍVEJ DOPŘEDU!

První čtení: *Neboj se náhlého strachu, až přijde spoušť na svévolníky. Hospodin bude po tvém boku, bude střežit před pastí tvou nohu.* (Příslaví 3:25-26)

* * *

Známe to určitě všichni: jsme **zahlceni pracovními úkoly**, naši nejbližší od nás mají **vysoká očekávání**, úřady na nás vznášejí **nejrůznější požadavky**, čas od nás **vyžadují sociální sítě**... Nemáme chvílku odpočinku – **pořád po nás někdo něco chce**: doma, ve škole, v práci, v církvi. A všichni a všechno se nám snaží ukousnout něco z těch pouhých 24 hodin, které denně máme k dispozici. A to ani nemluvíme o tom, že musíme občas spát, jíst, dojít si na toaletu...

Myslím, že to skvěle vystihuje pře 30 let stará a přesto stále aktuální písnička Katapultů, jejíž refrén dvou uspěchaných kamarádů, kteří se potkají na ulici, zní:

„Někdy příště, slíbí si a v davu zmizí, příště už si budou cizí, někdy příště...“

- *Na koho z nás v týdnu čeká něco důležitého, co prostě budeme muset udělat?*
- *Jak zvládáte to, když se toho na vás hrne příliš?*
- *Bylo něco důležitého, co jste museli v poslední době odložit, protože jste jednoduše nestíhali?*

Před pár dny, když jsem se cítil zahlcen povinnostmi, se mi vybavil dávný rozhovor s malým synkem mých přátel. Ten klučina s pevným přesvědčením tvrdil, že se: „...těší, až budu dospělý!“ Na otázku: „Proč?“, odpověděl: „...nikdo mi už nebude poroučet, nebude mi říkat, co musím nebo nesmím udělat, nebudu mít žádné úkoly, rozhodovat si budu jen já sám...!“ Dnes s pousmáním dodávám, že tenkrát netušil, jak je to jeho očekávání vzdáleno od pravdy.

Postupně docházím k tomu, že problémem možná nejsou všechny ty úkoly a termíny, ale spíše jak mám nastaveny hodnoty, zájmy, priority, přesvědčení a vytrvalost.

Už třetí měsíc naše slovo věnujeme obnově. Dnes tomu nebude jinak. Minule jsem připomínal, že vedoucí navrátilců z Babylóna – Zerubábel a kněz Jóšua – usilovali o obnovu Hospodinova chrámu v Jeruzalémě. A že kromě jiného potřebovali někoho, kdo by je v úsilí a protivenstvích podpořil. V Jeruzalémě byli tou dobou dva proroci: Ageus a Zacharjáš, kteří přinesli srozumitelné slovo k situaci, která nastala. Četli jste někdo alespoň jednoho z těchto proroků?

Základ kázání vychází z proroka Agea 2:1-5: *Dvacátého prvního dne sedmého měsíce stalo se slovo Hospodinovo skrze proroka Agea: „Řekni judskému místodržiteli Zerubábelovi, synu Šealtielovu, a veleknězi Jóšuovi, synu Jósadakovu, a pozůstatku lidu: Kdo zůstal mezi vámi z těch, kteří viděli tento dům v jeho prvotní slávě? A jaký jej vidíte nyní? Není ve vašich očích jen pouhé nic? Bud' rozhodný, Zerubábeli, je výrok Hospodinův, bud' rozhodný, veleknězi Jóšuo, synu Jósadakův, bud' rozhodný, všechen lide země, je výrok Hospodinův. Dejte se do díla, neboť jsem s vámi, je výrok Hospodina zástupů, podle slova, kterým jsem se vám zavázal, když jste vyšli z Egypta. Můj duch stojí uprostřed vás. Nebojte se!“*

Lid pod vedením Zerubábela i Jóšui se pokoušeli o obnovu chrámu – tedy místa, kde dříve spočívala Boží sláva, kde byl uprostřed svého lidu přítomen Bůh. Měli touhu a povolání, začali dobře, ale pak se něco pokazilo. Pojd'me se podívat na to, co změnilo jejich původní záměr:

(1) Protivenství: museli zápasit s nepřejícností těch, kdo je obklopovali.

Ti, kteří měli obnovovat, tváří tvář problémům a protivenství, **dostali normální strach**. Nechtělo se jim riskovat, nechtělo se jim dráždit ty, kteří byli proti nim. Nechali se zastrašit a odradit. Vždyť nevraživost kolem nich se dala doslova krájet... Jaké reakce v nás vyvolá strach? Bud' nás donutí se bránit, nebo utéct, ale většinou nás paralyzuje – najednou nejsme schopni ničeho...

(2) Změna priorit, která se proměnila v lhostejnost k původnímu záměru.

Asi to byl strach, který budovatele vedl k **záměně toho nejlepší, pro co byli povoláni, za to hned druhé nejlepší**. Místo Božího příbytku se začali věnovat svým příbytkům. Šli cestou nejmenšího odporu. A možná to bylo tak postupné opuštění původního záměru, že se najednou ocitli na vedlejší koleji a možná si to ani docela neuvědomovali...

- *Stalo se ti už někdy, že jsi opustil svůj původně dobrý záměr? Nebo něco, k čemu tě Pán Bůh povolal? Poznal jsi to vůbec?*
- *Když ses pokoušel něco změnit, setkal ses s odporem, dostal jsi strach, vycouval jsi ze svého záměru?*

Není ostuda přiznat si, **že jsem měl strach, že jsem se cítil zaskočen a paralyzován**. Je jen potřeba se ke strachu postavit jinak – **nebrat náš strach jako konečnou stanici, ale naopak jako východisko (hůř už nebude)**. A pohnout se dál. Když nic nezměníš, pak se pravděpodobně nic nestane. Teprve když budeme překonávat odpor a strach, můžeme zjistit, jestli se věci změnit dají či nedají. Bude nás to stát rozhodnutí a ochotu zápasit.

Ageus, jehož jméno se dá vyložit jako „svátek“ (nejspíš proto, že se narodil na některý z významných svátků, nebo má jeho jméno symbolicky připomínat, jak je důležité být během svátků s Bohem), přináší krátké a úderné prorocké slovo. Jsou to vlastně jenom čtyři výroky a my se podíváme na ten druhý. Jde o povzbuzení zcela konkrétních mužů a prostřednictvím nich i celého lidu.

Ageův výrok:

Oslovuje – mluví ke konkrétním mužům, kteří nesou zodpovědnost.

Připomíná – že nikdo z přítomných si nepamatuje slávu prvního chrámu, a i když jim současné dílo připadá nemastné-neslané, stejně na něm Pánu Bohu záleží a sláva druhého chrámu bude větší, než toho prvního.

Dosvědčuje – to, že se svým lidem je od jeho vysvobození z Egypta, z otroctví, že se jeho záměry a zaslíbení nemění.

Povzbuzuje – že svůj lid neopouští, nýbrž je stále s ním.

Ageova slova nakonec vypůsobila v posluchačích nové úsilí v budování chrámu. Jsou nějak aktuální i pro nás?

Oslovují nás jako ty, kdo nesou určitou zodpovědnost – ve svých rodinách i ve společnosti. Připomínají nám, že nikdo z nás nepamatuje slávu první církve, ale že to nejlepší je teprve před námi. Pokud si to nemyslíte, podívejte se do knihy Zjevení na oslavený Boží lid v Boží přítomnosti. Dosvědčuje nám, že nejsme zapomenuti: byli jsme osvobozeni a Boží záměr s námi se nemění a nakonec, že na nic nezůstáváme nikdy sami!

- ***K čemu jsme jako Boží lid povoláni, podle čeho lidé kolem nás poznají, že patříme Bohu?***

Jsme povoláni k lásce: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ (Jan 13:35)

- ***Jak se tato láska projevuje směrem k Bohu?***

Touhou Boha poznávat, být mu nablízku – znát jeho Slovo. Touhou být s Ním – v rozhovoru a v modlitbě.

- *Jak se tato láska projevuje směrem k lidem?*

V přímluvné modlitbě: vyprošuji pro druhé dobro a požehnání – dokonce i pro své nepřátele.

V praktických projevech zájmu: být druhým nablízku, když to potřebují, nabídnout jim pomoc, doprovázet je na cestě, být pro ně povzbuzením a svědectvím.

Naše situace se od starozákonního lidu přeci jenom liší – nejsme závislí na chrámu ze dřeva a kamene. Bůh dnes přebývá uprostřed živého chrámu svého lidu, Bůh přebývá v chrámu tvého srdce.

- *Proč máš usilovat o obnovu svého duchovního života?*

Důvod jsou dva – (1) protože Tě k tomu Pán Bůh pozval skrze své slovo, skrze poznání, kterého se ti dostalo; (2) Bůh jasně říká, že je v té obnově s Tebou!

Možná si říkáš: „*Ale já to tak necítím, já si myslím, že není ten čas... Myslím, že moje cesta je jiná...*“

- *Co myslíš, je důležitější tvůj pocit, nebo to, co Ti říká Boží slovo?*

Na tu námitku, že „to cítím jinak...“ je jednoduchá odpověď: „Pokus tedy určit, jak poznáš ten správný čas!“

Byl jsi pozván, prožil jsi Boží dotek, čekáš ještě něco jiného? Přesvědčivějšího? Zázračnějšího? Židé kdysi od Ježíše čekali potvrzení, Řekové moudrost, Herodiáni zázraky. My jsme ale přeci dostali milost. Ta byla skutečným důvodem naší změny.

Pojďme se nadechnout a nově vstoupit do těch povolání, kterých se nám kdysi od Boha dostalo. Nechme Boha, aby naši mysl znovu obnovil.

A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňujte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé. (Římanům 12:2)

Ámen.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 27. 1. 2019)